

Документална изложба за Христо в Париж

На 16 септември, в Българския културен институт във френската столица бе открита изложбата „Христо. От Габрово до Триумфалната арка“. Откриването ѝ съвпадна с посмъртното осъществяване на последния му проект по опаковането на Триумфалната арка в Париж.

Документалната експозиция включва 30 рядко показвани досега произведения на изкуството, фотографии и факсимилета, посветени на ранните години на световния артист с български произход Христо Явашев. Тя разказва историята на фамилия Явашеви, представя интересни подробности от най-ранните години на младия Христо и първите му художествени изяви. Сред експонатите има лични снимки, предоставени от членовете на семейството, както и документи от българския Държавен архив и други институции. Показани са ранни произведения на Христо Явашев от студентските му години и скъпо пазени спомени от приятели и съученици. Изложбата проследява формирането на Христо като един от най-разпознаваемите артисти-новатори в изкуството на XX и XXI век, преди той, само на 21 години, да поеме по рискования път на художник-емигрант отвъд Желязната завеса.

Изложбата бе рядък шанс за жителите и гостите на Париж да надникнат в част от биографията на артиста, която светът малко познава – неговият „български период“.

„Христо. От Габрово до Триумфалната арка“ е съвместна инициатива на музей „Дом на хумора и сатирата“ и Българския културен институт в Париж с подкрепата на Община Габрово и Министерство на културата. Куратор на изложбата е директорът на „Дома на хумора и сатирата“ Маргарита Доровска, а автор на текстовете е журналистката Евгения Атанасова-Тенева. Изложбата бе експонирана до края на ноември.

Christo. De Gabrovo à l'Arc de Triomphe.

INSTITUT CULTUREL BULGARE MUSEUM OF HUMOUR AND SATIRE Gabrovo Municipality

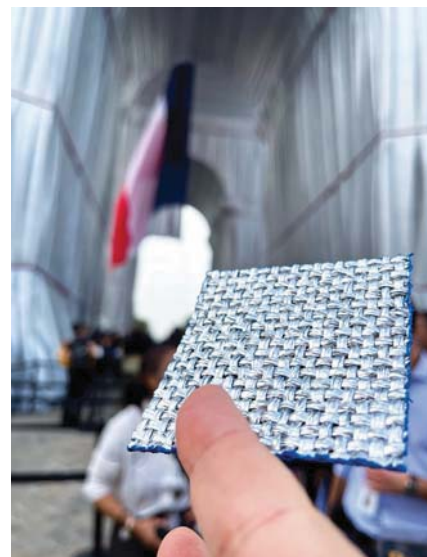
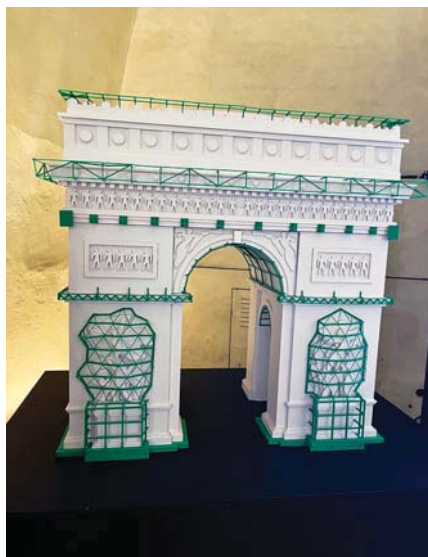

„Водещ е стремежът към свобода. Опаковането на знакови обекти се е наложило като най-разпознаваемия похват на Христо и Жан Клод, въпреки големия интерес и към ландшафтните им проекти. Докато огромните завеси, огради, порти, плаващи кейове или яки на острови предизвикват масов ентузиазъм, опакованите исторически ценности провокират и смут. Какво означава

това „опаковане“ за отношението ни към символиката, която проектираме върху тях? Прекриваме ли границите на колективната лоялност към общите символи и обичаи? Няма ли краткотрайното им скриване от погледа да ги промени? Христо и Жан Клод не предлагат готови отговори. Творбите им са загадъчни. Принципите не. Стремежът към свобода е водещ в изграждането на

изкуство без собственици, на събития без спонсори, на публика без входна такса, на почитатели без сувенири, на въображение без граници“, прочетох в статията на Мариана Колова „Проектът на Христо в Париж: мечтата догонва мечтателя“ – www.dw.com/bg.

Като всяко произведение на изкуството и опакованата Триумфална арка (18 септември–3 октомври)

срещна своите критици. По-долу Ви предлагаме разказ от първо лице – за впечатленията и емоциите – ето какво споделя колегатата Анаета Недялкова: „Трябва да се види „на живо“. Снимките не разказват достатъчно и не дават усещането, което имаш на място. Съвсем различно е. Мащабно, грандиозно: заставаш, гледаш и си като омагьосан. И имаше ужасно, ама ужасно много хора,

някои от които стояха по бордюрите дълго, съзерцавайки арката... Ако някой говори за „чаршафи“, е далече от истината. Материята е много здрава и твърда, като стоманизирана е. Заедно с дебелите червени възжета, остави у мен усещането, че сякаш е сложена, за да защити арката от нещо, да я предпази. Като че ли паметникът е обгърнат с любов, за да бъде съхранен... Прииска ми се

сега. Посетителите гледат, слушат, четат. Всеки детайл от конструкцията е преценен стотици пъти – да е сигурен, да не нарани. Ползвани са специални метали и лепила за укрепване – всичко е минало през десетки специалисти. Платното е тъкано в Германия, всички останали елементи са произведени във Франция. Говори се много как проектът, след тежките ковид месеци,

е дал възможност десетки фирми и стотици работници да получат работа! На терасата хората се разхождат и сядат върху платното, снимат се, стоят дълго, сякаш и те опаковани в някаква сигурност. Усещането е за уют, не преувеличавам... Дали ми хареса? Благодарна съм, че имах възможност да го преживя на живо. Това ще е едно от преживяванията, които ще помня завинаги.“ ♦